

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Agnieszka Gutowska

po rozpoznaniu w dniu 23.06.2015 r., 8.09.2015 r., 27.10.2015 r., 25.11.2015 r. i 19.01.2016 r. na rozprawie

sprawy **A. P.** s. K. i I. z domu N. ur. (...) w E.,

obwinionego o to, że:

1. w dniu 26 listopada 2014 r. o godz. 11:37 w W. jadąc drogą (...) od strony miejscowości K. w kierunku do ulicy (...) na wysokości ulicy (...) wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. c Ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...) poza obszarem zabudowanym na drodze dwujezdniowej co najmniej o dwóch pasach ruchu do jazdy w jednym kierunku przekroczył dozwoloną prędkość 100 km/h o 52 km/h i jechał z prędkością 152 km/h,

tj. za wykroczenie z art. 92a KW w zw. z art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. c Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951),

2. ponadto w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 22 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...) nie sygnalizował zmiany pasa ruchu,

tj. za wykroczenie z art. 97 KW w zw. z art. 22 ust. 5 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951).

3. ponadto w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 66 ust. 4 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem M. nr rej. (...) przewoził w stanie gotowości do użycia urządzenie informujące o działaniu sprzętu kontrolno-pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego,

tj. za wykroczenie z art. 97 KW w zw. z art. 66 ust. 4 pkt. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951).

orzeka:

I. obwinionego A. P. uznaje za winnego tego, że w dniu 26 listopada 2014 r. o godz. 11:37 w W. jadąc drogą (...) od strony miejscowości K. w kierunku do ulicy (...) na wysokości ulicy (...) wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. b ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...) poza obszarem zabudowanym na drodze oznakowanej jako droga ekspresowa dwujezdniowa, przekroczył dopuszczalną prędkość 120 km/h o 27,5 km/h i jechał z prędkością 147,5 km/h, tj. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. b ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz za winnego

popęlnienia zarzucanego mu w pkt 2 wniosku o ukaranie wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 22 ust. 5 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 3 wniosku o ukaranie wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 66 ust. 4 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, z tym ustaleniem, że obwiniony urządzenie informujące o działaniu sprzętu kontrolno-pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego - przewoził w stanie wskazującym na gotowość do użycia i za to na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza obwinionemu A. P. karę grzywny w wysokości 700 (siedemset) złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 708,46 (siedemset osiem złotych, 46/100) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 1304/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2014 r. A. P. kierował samochodem marki M. nr rej. (...) i jechał wraz z pasażerką Ż. L. drogą (...) od strony miejscowości K. w kierunku do ulicy (...), po drodze ekspresowej dwujezdniowej. Około godz. 11:37 A. P. przekroczył dopuszczalną prędkość – 120 km/h o 27,5 km/h, poruszając się z prędkością 147,5 km/h.

Naruszenie przepisów ruchu drogowego przez A. P. kierującego samochodem marki M. nr rej. (...) ujawnili funkcjonariusze Policji D. D. i T. B. – pełniący służbę w patrolu zmotoryzowanym nieoznakowanym radiowozem policyjnym wyposażonym w wideorejestrator V. (...)nr fabryczny (...), który posiadał ważne świadectwo legalizacji.

Następnie A. P., w sytuacji zbliżania się nieoznakowanego radiowozu, jadącego za nim lewym pasem ruchu, zmienił, kierując samochodem marki M. nr rej. (...), zajmowany pas ruchu, nie sygnalizując zamiaru wykonania powyższego manewru kierunkowskazem.

Funkcjonariusze Policji zatrzymali pojazd kierowany przez A. P. do kontroli drogowej oraz odtworzyli kierowcy obraz zarejestrowany przez wideorejestrator.

A. P. w kierowanym pojeździe przewoził urządzenie informujące o działaniu sprzętu kontrolno-pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego, które znajdowało się w stanie - wskazującym na gotowość do użycia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego A. P. /k. 18, e-protokół rozprawy z dnia 23 czerwca 2015 r. od godz. 00:05:35 do godz. 00:13:03/, zeznań świadka D. D. /k. 10-11, e-protokół rozprawy z dnia 23 czerwca 2015 r. od godz. 00:13:31 do godz. 00:45:23/, zeznań świadka T. B. /e-protokół rozprawy z dnia 8 września 2015 r. od godz. 00:01:05 do godz. 00:17:06/, zeznań świadka Ż. L. /e-protokół rozprawy z dnia 8 września 2015 r. od godz. 00:17:18 do godz. 00:25:30/, a także notatki urzędowej /k. 1/, płyty CD /k. 4/, świadectwa legalizacji /k. 5/, instrukcji obsługi V.: prędkościomierza kontrolnego V. 2 /k. 60-82/, informacji z Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad /k. 91-93, 112-148/, zdjęć /k. 106-107/ oraz opinii pisemnej biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego J. K. /k. 158-168/.

Obwiniony A. P. podczas przesłuchania w postępowaniu wyjaśniającym nie potrafił odpowiedzieć na pytanie czy przyznaje się czy też nie przyznaje się do popełnienia zarzuconych mu czynów, wskazując, że dopiero przed samym przesłuchaniem dowiedział się, że zarzuca się mu również brak włączenia kierunkowskazu oraz posiadanie aktywnego urządzenia informującego o kontroli policyjnej. Wyjaśnił, że urządzenie, które zostało znalezione przez policjanta w jego samochodzie nie należało do niego i nie był to jego samochód. Wyjaśnił również, że powyższe urządzenie nie było podłączone i nie było gotowe do użycia. Odnosząc się zaś do przekroczenia prędkości obwiniony wskazał, że jadąc w „ciągu” innych pojazdów poruszał się z prędkością około 130 km/h. /k. 18 wyjaśnienia obwinionego A. P./

Obwiniony A. P. przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Wyjaśnił, że samochód, którym się poruszał należał do innej firmy – (...) zaprzyjaźnionej firmy i samochód pożyczyła z tej firmy jego żona, która jeździ tym samochodem na co dzień. Wskazał, że miał zaplanowany wyjazd na trzy dni do Rumunii, gdzie miał się udać wraz z koleżanką, która także pracuje w tej firmie. Wskazał, że zamierzał jechać wówczas swoim samochodem firmowym, lecz z uwagi na przewidywane opady śniegu, bał się, że po powrocie po trzech dniach do Polski nie będzie mógł jechać swoim samochodem, który nie miał zmienionych opon na opony zimowe, dlatego postanowił skorzystać z innego samochodu. Obwiniony wyjaśnił, że otrzymał ten samochód od żony i na co dzień nie jeździ tym samochodem.

Odnosząc się do zarzutów obwiniony wyjaśnił, że w czasie czynu poruszał się drogą (...) i był przekonany, że w miejscu tym obowiązuje ograniczenie prędkości pojazdów do 120 km/h. Wskazał, że jeździł już tą drogą wcześniej i na jej końcu znajduje się przekreślony znak drogi szybkiego ruchu.

A. P. odnosząc się do zarzutu dotyczącego niewłączenia kierunkowskazu, wyjaśnił, że dokładnie nie pamięta powyższego zdarzenia. Wskazał, że w czasie zdarzenia widział samochód, który dość szybko zbliżał się w kierunku jego samochodu i w momencie, gdy ten samochód włączył sygnalizację świetlną – „kogut”, uznał on, że w/w samochód nie chce zatrzymać jego samochodu, lecz jedynie przejechać. Obwiniony przyznał, że prawdopodobnie nie włączył on wówczas kierunkowskazu, gdyż chciał zjechać z drogi w/w samochodowi i dopiero jak się ten samochód zrównał z jego samochodem, policjant pokazał mu lizakiem, żeby zjechał on z drogi.

Obwiniony wyjaśnił, że po zatrzymaniu jego pojazdu przez Policję, poprosił policjanta o pokazanie zarejestrowanego filmu. Obwiniony wskazał, że policjant pokazał mu sekwencję stop klatek, z których według obwinionego nic nie wynikało i następnie policjant zapytał się go czy przyjmuje on mandat. Obwiniony wskazał, że policjant nie określił wówczas z powodu popełnienia jakiego wykroczenia ma on dostać ten mandat.

A. P. wyjaśnił również, że nie posiada informacji na temat urządzenia, które policjant ujawnił w kierowanym przez niego samochodzie. Wskazał, że nie wiedział do czego powyższe urządzenie jest przeznaczone i że znajduje się ono w tym samochodzie. Obwiniony wskazał, że w czasie kontroli policyjnej pokazał on policjantowi, że „wystają jakieś kable”. Wyjaśnił, że urządzenie to składało się z 2 elementów, jedna część była koło kierowcy, druga tam gdzie jest „grill”, czyli z przodu. Obwiniony wyjaśnił, że czasami jeździł tym samochodem jako kierujący wraz ze swoją żoną. Wyjaśnił, że jego żona używa samochód od roku czasu. /e-protokół rozprawy z dnia 23 czerwca 2015 r. od godz. 00:05:35 do godz. 00:13:03 wyjaśnienia obwinionego A. P./

A. P. ma 48 lat. Jest żonaty, ma jedno dziecko na utrzymaniu. Jest prezesem spółki, uzyskuje dochód w wysokości 4000 zł. Nie posiada majątku. Nie karany sędownie. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /e-protokół rozprawy z dnia 23 czerwca 2015 r. od godz. 00:00:51 do godz. 00:02:38 wyjaśnienia obwinionego A. P./

Sąd zważył, co następuje:

Sąd jako wiarygodne uznał wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w jakim obwiniony wskazał, że w dniu zdarzenia kierując samochodem i jadąc wraz z pasażerką trasą S-2 przed zatrzymaniem jego samochodu przez funkcjonariuszy Policji prawdopodobnie, nie włączył kierunkowskazu. Wskazana przez obwinionego okoliczność znalazła potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy Policji D. D. i T. B..

Odnosząc się do wyjaśnień obwinionego, w których wskazywał on, że w miejscu zdarzenia, tj. na trasie S-2, którą się poruszał, obowiązywało ograniczenie prędkości do 120 km/h, Sąd stosując zasady wyrażone w art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpow – zasadę domniemania niewinności i zasadę in dubio pro reo nakazującą niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygać powyższe wątpliwości na korzyść osoby obwinionej, przyjął, że w sytuacji występowania w miejscu zdarzenia oznakowania drogowego, które mogło budzić wątpliwość co do występującego w tym miejscu ograniczenia prędkości, przyjął, że w miejscu tym występowało zgodnie z ówczesnym oznakowaniem istniejącym na drodze, ograniczenie prędkości do 120 km/h, tj., że jest to droga ekspresowa dwujezdniowa, co jest ustaleniem korzystniejszym dla obwinionego. Odnosząc się do prędkości pojazdu obwinionego w czasie zdarzenia, Sąd na

podstawie zeznań funkcjonariusza Policji T. B., opinii pisemnej biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego J. K. oraz dołączonych do akt informacji zawartych w instrukcji obsługi V.: prędkościomierza kontrolnego V. (...) / k. 60-82/, ustalił, że błąd graniczny w/w urządzenia wynosi $\pm 3\%$ wartości mierzony, lecz nie mniej niż $\pm 3\text{km/h}$. Sąd kierując się zasadą in dubio pro reo (wyrażoną w art. 5 § 2 kpk, która na podstawie art. 8 kpw znajduje także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia), przyjął wersję zdarzenia najkorzystniejszą dla obwinionego, przyjmując, że obwiniony w trakcie pomiaru jechał z prędkością 147,5 km/h (wskazana przez biegłego sądowego J. K. prędkość 152,1 km/h - 3%) i przekroczył dopuszczalną prędkość 120 km/h o 27,5 km/h. Okoliczność przekroczenia prędkości w sposób znajdujący odzwierciedlenie w zapisie w urządzeniu kontrolno – pomiarowym (z uwzględnieniem możliwego błędu dla danego urządzenia), znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków funkcjonariuszy Policji.

Sąd jako wiarygodne uznał również wyjaśnienia obwinionego w zakresie wskazywanego przez niego pochodzenia pojazdu, którym się poruszał oraz wskazywanych przez obwinionego przyczyn korzystania przez niego z tego samochodu. Wyjaśnienia obwinionego we wskazanym zakresie były w ocenie Sądu logiczne, pozostają bez wpływu na okoliczność ustalenia winy obwinionego.

Za wiarygodne Sąd uznał również te wyjaśnienia obwinionego, w których potwierdził on, że w czasie zdarzenia w kierowanym samochodzie przewoził urządzenie informujące o działaniu sprzętu kontrolno-pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego. Wskazana przez obwinionego okoliczność znalazła potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy Policji D. D. i T. B..

Jednocześnie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, w zakresie w jakim wskazywał on, że w czasie zdarzenia powyższe urządzenie nie było - w stanie wskazującym na gotowość do użycia (znamię wykroczenia z art. 66 ust. 4 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Przeczą temu zeznania naoczny świadek funkcjonariusza Policji przeprowadzającego kontrolę. Wskazać należy bowiem, że z wiarygodnych zeznań interwenującego policjanta T. B. wynika, że powyższe urządzenie było podłączone, a nie było jedynie włączone w czasie interwencji. Świadek T. B., jak i częściowo obwiniony w złożonych zeznaniach opisali wygląd powyższego urządzenia oraz sposób jego obsługi. Sąd dał wiarę opisowi powyższego urządzenia przedstawionemu przez obwinionego, jest on spójny z opisem powyższego urządzenia przedstawionym przez świadka T. B., w zakresie oceny czy urządzenie było w stanie wskazującym na gotowość do użycia, Sąd uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariusza Policji, który jest osobą obcą dla obwinionego, zawodowo przygotowaną do przeprowadzania tego typu kontroli, świadkiem, który powziął wiadomości na temat urządzenia przewożonego przez obwinionego wyłącznie w związku z przeprowadzanymi czynnościami zawodowymi, nie mającymi żadnych motywów, by pomawiać kogokolwiek o popełnienie wykroczenia. Zeznania wskazanego świadka są wyczerpujące, szczegółowe i logiczne, Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Odnosząc się do zeznań świadka D. D., Sąd mając na uwadze wcześniejsze rozważania, uznał za niemiarodajne zeznania tego świadka w zakresie w jakim wskazywał on, że w miejscu zdarzenia obowiązywało ograniczenie prędkości pojazdów do 100 km/h, albowiem umieszczone na drodze znaki, częściowo zakryte i znaki w innej części drogi, w związku z niewprowadzeniem jeszcze zmiany organizacji ruchu, obejmowały informacje o tym że droga jest ekspresowa, a zatem dopuszczalna prędkość wynosi 120 km/h. Istnienie zatem tego typu znaków, pomimo braku wówczas jeszcze formalnej zmiany organizacji ruchu, powodowało, że znaki te czytelne dla kierujących, mogły powodować przekonanie kierujących, że dopuszczalna prędkość to 120 km/h, wobec czego z uwagi na oznakowanie faktycznie istniejące, należało uznać w sposób korzystny dla obwinionego, jako kierującego pojazdem, że dopuszczalna prędkość wynosiła 120 km/h. W pozostałym zakresie zeznania świadka D. D. i T. B. Sąd uznał za wiarygodne, spójne i logiczne. Świadców ci są dla obwinionego osobami obcymi, zrelacjonowali oni jedynie okoliczności dotyczące ich służby i opisali czynności przez nich podejmowane oraz zaobserwowane zachowanie obwinionego. Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej zeznań, zgodnych z pozostałym wiarygodnym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym nagraniem z wideorejestratora.

W złożonych zeznaniach świadek T. B. i świadek D. D. szczegółowo opisali sposób przeprowadzenia pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, przebieg interwencji oraz działanie wideo rejestratora. Odpowiadając m.in. na szczegółowe

pytania obrońcy obwinionego, świadkowie wskazali m.in., że błąd pomiarowy urządzenia, którym dokonano pomiaru prędkości wynosi 3 procent. Świadek D. D. potwierdził również, że podczas zdarzenia kierujący samochodem marki M. nr rej. (...) obwiniony dodatkowo zmieniając zajmowany pas ruchu nie sygnalizował kierunkowskazem tego manewru. T. B. potwierdził także, że w związku z ujawnionym urządzeniem informującym o działaniu sprzętu kontrolno-pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego, które znajdowało się w stanie gotowości do użycia, został zatrzymany dowód rejestracyjny pojazdu, którym poruszał się obwiniony.

Relacja powołanych świadków D. D. i T. B. w zakresie przebiegu zdarzenia znalazła odzwierciedlenie zarówno w nagraniu z wideorejestratora /k. 4/, jak i w notatce urzędowej sporządzonej przez D. D. /k. 1/ bezpośrednio po podjętej interwencji.

W niniejszej sprawie przesłuchana została również pasażerka pojazdu kierowanego przez obwinionego świadek Ż. L.. W złożonych zeznaniach świadek potwierdziła, że samochód, którym poruszał się w czasie zdarzenia obwiniony był własnością innej firmy i był jedynym samochodem, który posiadał opony zimowe oraz, że obwiniony na co dzień porusza się innym pojazdem. Świadek potwierdziła również, że w czasie jazdy samochodem nie widziała żadnych ograniczeń prędkości występujących w okolicy miejsca zdarzenia. Potwierdziła ona także, że w wyniku policyjnej interwencji został zatrzymany dowód rejestracyjny pojazdu, którym poruszał się obwiniony. Sąd uznał zeznania świadka Ż. L. za logiczne i spójne. Przedstawiona przez nią relacja ze zdarzenia jest spójna z relacją obwinionego, w zakresie, w jakim Sąd dał jej wiarę. W zakresie oznakowania występującego w pobliżu miejsca zdarzenia jest ona również spójna z opinią biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego J. K..

Sąd w niniejszej sprawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego J. K., na okoliczność tego, jaka była prędkość z jaką poruszał się obwiniony w dniu 26.11.2014 r. około godz. 11.37 w okolicznościach i miejscu opisanym w pkt 1 zarzutu, czy poruszał się z prędkością dopuszczalną, w przypadku jeśli przekroczył prędkość dopuszczalną, to o jaką wartość, czy pomiary prędkości uwidocznione w nagraniu na płycie CD (k. 4) były wykonane prawidłowo.

Biegły na podstawie zapisu z wideorejestratora ustalił, że obwiniony podczas wykonanych pomiarów poruszał się z prędkościami 150,6 km/h i 152,1 km/h. Biegły podniósł przy tym, że każdy z tych pomiarów obarczony był możliwością wystąpienia błędu pomiarowego, które według producenta urządzenia, którego użyto do wykonania omawianych pomiarów, cechuje błąd graniczny o wartości $\pm 3\%$, lecz nie mniejszy niż $\pm 3\text{km/h}$. Zdaniem biegłego obwiniony poruszał się z prędkością wyższą od dopuszczalnej. Biegły wskazał, że według administratora drogi w miejscu zdarzenia dopuszczalna dla samochodów osobowych była prędkość 100 km/h, natomiast na drodze ekspresowej, zgodnie z art. 20 ust. 3 pkt 1b ustawy Prawo o ruchu drogowym dla samochodów osobowych dopuszczalna prędkość wynosi 120 km/h. Biegły odnosząc się do miejsca zdarzenia wskazał również, że w miejscu tym nie obowiązywało ograniczenie prędkości wynikające ze znaku B-33. Biegły odnosząc się do powyższego twierdzenia wskazał bowiem, że kwestia jaka była dopuszczalna prędkość dla samochodów osobowych w miejscu zdarzenia nie została czytelnie określona ani w notatce urzędowej /k. 1/ ani we wniosku o ukaranie /k. 30/. Biegły wskazał, że w obu tych dokumentach stwierdzono jedynie, że do zdarzenia doszło na drodze (...), co w opinii biegłego oznacza, że miało to miejsce na drodze ekspresowej. Odnosząc się zaś do pisma uzyskanego z Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad /k. 122/, biegły podniósł, że z powyższego pisma nie wynika na jakiej podstawie ustalono, że dopuszczalna w tym miejscu prędkość wynosiła 100 km/h. Biegły w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii podniósł również, że przy sporządzaniu opinii sądowych, w czasie których był zobowiązany do oględzin oraz wykonywania fotografii dróg ekspresowych tworzących południowo-zachodnią obwodnicę W., często spotykał się z problematyką dotyczącą określenia dopuszczalnych prędkości obowiązujących w tych miejscach. Biegły wskazał, że w swoim archiwum posiada fotografie, na których na poszczególnych znakach uwidocznione zostały zaklejone pojedynczą kolorową taśmą symbole drogi ekspresowej. Biegły wskazał również, że spotkał się z takim potraktowaniem znaków D-7 „droga ekspresowa” i D-8 „koniec drogi ekspresowej” oraz w kilku przypadkach takie zdarzenia dotyczyły również drogowskazów tablicowych. Biegły podkreślił, że podczas oględzin omawianych miejsc nie spotkał się z zaklejeniem znaków „E-15d (numer drogi ekspresowej)”. W załączniku nr 3, który został dołączony do sporządzonej przez biegłego sądowego opinii pisemnej, biegły przedstawił przykłady oznakowania

występującego podczas „czasowej” organizacji ruchu. Wskazał on również, że także wśród dokumentacji dostarczonej przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad, znajdują się wykonane w kolorze czerwonym odręczne dopiski do znaków drogowych o treści „zakleić”, a także „skreślić zakleić”. Biegły podkreślił również, że dopiski o wskazanej treści dotyczą przesłanej dokumentacji wyłącznie znaków D-7 „droga ekspresowa” i D-8 „koniec drogi ekspresowej” oraz, że takich zapisków nie znalazł on na znakach E-14. Odnosząc się do powyższych oznakowań biegły stwierdził, że intencją zarządcy drogi było czasowe pozbawienie omawianych dróg statusu drogi ekspresowej. Podniósł on przy tym, że żadna z wymienionych przez niego regulacji prawnych nie przewiduje możliwości czasowej zmiany statusu drogi ekspresowej poprzez naklejenie na znakach D-7 i D-8 kolorowej taśmy. Biegły jednocześnie stwierdził, że podczas dokonywanych przez niego oględzin w okresie obowiązywania tej czasowej organizacji ruchu na południowo-zachodniej obwodnicy W. za każdym razem, poza „zaklejonymi” lub też niezaklejonymi znakami D-7 i D-8 spotykał się on ze znakami drogowymi E-14 oraz E-15d, wskazującymi na znajdowanie się na drodze ekspresowej.

W sporządzonej opinii biegły podał również definicję drogi ekspresowej, która wyrażona została w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, iż jest to droga oznaczona odpowiednimi znakami drogowymi. Biegły podniósł, że ustawodawca w definicji drogi ekspresowej słusznie, inaczej niż w przypadkach definicji strefy ruchu i strefy zamieszkania, nie określił, że są to obszary, których wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi, gdyż od uczestnika ruchu na drodze ekspresowej, tj. ruchu odbywającego się zazwyczaj z dużymi prędkościami i dużym natężeniem, nie można oczekiwać, że będzie pamiętać o oznakowaniu znajdującym się w znacznym oddaleniu.

Jednocześnie biegły odnosząc się do oznakowania występującego w miejscu zdarzenia podniósł, że uczestnik ruchu podczas poruszania się tą drogą napotykał stale informacje – przed każdym skrzyżowaniem na znakach E-14a oraz w pewnych odstępach w pobliżu słupów hektometrycznych w postaci znaków E-15d, wskazujące na poruszanie się po drodze ekspresowej.

Biegły w sporządzonej opinii ocenił, że pomiary prędkości uwidocznione w nagraniu na płycie CD k. 4 zostały wykonane prawidłowo. Wskazał, że prawidłowo wykonany pomiar wymaga utrzymywania stałej odległości między pojazdami na początku i końcu pomiaru oraz, że zarejestrowane nagrania nie wykazują, aby podczas każdego z pomiarów odległość między pojazdami kontrolującym i kontrolowanym uległa zmniejszeniu. Biegły nie stwierdził również, aby dwa pomiary prędkości dokumentowane zapisami w plikach „ (...)” i „ (...)” zostały wykonane nieprawidłowo.

W ocenie Sądu opinia biegłego była jasna, spójna i nie zawierała sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrył się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinię biegły bazował na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i swoje stanowisko w sposób wystarczający uargumentował. Dlatego Sąd przyjął wnioski opinii za podstawę ustaleń faktycznych.

Wiarygodny dowód w sprawie stanowiły ponadto ujawnione na rozprawie dokumenty, ich treści nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony.

Obwiniony A. P. w pkt 1 wniosku o ukaranie został obwiniony o to, że w dniu 26 listopada 2014 r. o godz. 11:37 w W. jadąc drogą (...) od strony miejscowości K. w kierunku do ulicy (...) na wysokości ulicy (...) wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. c Ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...) poza obszarem zabudowanym na drodze dwujezdniowej co najmniej o dwóch pasach ruchu do jazdy w jednym kierunku przekroczył dozwoloną prędkość 100 km/h o 52 km/h i jechał z prędkością 152 km/h, tj. za wykroczenie z art. 92a KW w zw. z art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. c Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951),

Wykroczenie określone w art. 92a kw polega na tym, że sprawca, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Wykroczenie to może być popełnione umyślnie, bądź nieumyślnie.

Sąd na podstawie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, stosując zasady wyrażone w art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpow, tj. zasadę domniemania niewinności i zasadę in dubio pro reo nakazującą niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygać powyższe wątpliwości na korzyść osoby obwinionej, przyjął, że w sytuacji występowania w miejscu zdarzenia oznakowania drogowego, które mogło budzić wątpliwości dotyczące występującego w tym miejscu ograniczenia prędkości, przyjął, że obwiniony poruszał się po drodze ekspresowej dwujezdniowej i w miejscu tym dla samochodu osobowego występowało ograniczenie prędkości do 120 km/h, określone na podstawie art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. b ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Ustalając prędkość pojazdu obwinionego, Sąd miał na uwadze opinię biegłego sądowego J. K., instrukcję obsługi V. opisującą graniczny możliwy błąd pomiaru: prędkościomierza kontrolnego V. (...) zapis nagrania jazdy obwinionego i zeznania świadków funkcjonariuszy Policji. Mając na uwadze powołane dowody osobowe i pozaosobowe Sąd dokonał korekty opisu czynu w pkt 1 wniosku o ukaranie, przyjmując wersję najkorzystniejszą dla obwinionego, że w przypadku czynu opisanego w pkt 1 wniosku o ukaranie jechał on z prędkością 147,5 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 120 km/h o 27,5km/h.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w zebranych w sprawie dowodach, w ocenie Sądu obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. b ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r..

Obwiniony bowiem w dniu 26 listopada 2014 r. o godz. 11:37 w W. jadąc drogą (...) od strony miejscowości K. w kierunku do ulicy (...) na wysokości ulicy (...) wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. b ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...) poza obszarem zabudowanym na drodze oznakowanej jako droga ekspresowa dwujezdniowa, przekroczył dopuszczalną prędkość 120 km/h o 27,5 km/h i jechał z prędkością 147,5 km/h.

Jednocześnie w świetle zebranego materiału dowodowego należało stwierdzić winę i sprawstwo obwinionego odnośnie wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 22 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 66 ust. 4 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z treścią art. 97 kw karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Ta ogólnie sformułowana norma prawna wymaga dopełnienia przez wskazanie konkretnego naruszenia przepisów określających porządek i bezpieczeństwo na drogach.

W przypadku zarzutów postawionych obwinionemu dopełnieniem tym jest: art. 22 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym wedle brzmienia którego kierujący pojazdem jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru oraz art. 66 ust. 4 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, wedle brzmienia którego zabrania się wyposażania pojazdu w urządzenie informujące o działaniu sprzętu kontrolno-pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego lub działanie to zakłócające albo przewożenia w pojeździe takiego urządzenia w stanie wskazującym na gotowość jego użycia (nie dotyczy to pojazdów specjalnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celnej i Biura Ochrony Rządu).

Obwiniony w dniu 26 listopada 2014 r. o godz. 11:37 w W. jadąc drogą (...) od strony miejscowości K. w kierunku do ulicy (...) na wysokości ulicy (...) wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 22 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...) nie sygnalizował zmiany pasa ruchu.

Jednocześnie obwiniony w tym samym miejscu i czasie wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 66 ust. 4 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem M. nr rej. (...) przewoził urządzenie

informujące o działaniu sprzętu kontrolno-pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego – w stanie wskazującym na gotowość do użycia – Sąd dokonał korekty czynu zarzucanego obwinionemu w pkt 3 wniosku o ukaranie uwzględniając istnienie ustawowego znamienia wykroczenia, zgodnie z brzmieniem przepisu art. 66 ust. 4 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zeznania świadka jednoznacznie wykazały bowiem, że urządzenie przewożone przez obwinionego znajdowało się w stanie – wskazującym na gotowość do użycia, obwiniony zaś decydując się na jazdę określonym pojazdem, winien sprawdzić stan samochodu, stan zaś pojazdu i jego wyposażenia wskazuje, że obwiniony zdecydował się go prowadzić, w sytuacji wyposażenia pojazdu w urządzenie informujące o działaniu sprzętu kontrolno – pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego i urządzenie to przewoził w stanie wskazującym na gotowość do użycia.

Przechodząc do rozważań w kwestii strony podmiotowej zarzuczonych wykroczeń, całość okoliczności sprawy pozwoliła na przyjęcie, że obwiniony działał umyślnie. Jako osoba dorosła, uprzednio przeszkolona jako kierowca w zakresie podstawowych przepisów z zakresu ruchu drogowego, miał zamiar popełnienia czynów karalnych, to jest chciał je popełnić, w zakresie wykroczenia polegającego na przewożeniu nielegalnego urządzenia, obwiniony co najmniej przewidując możliwość popełnienia wykroczenia (m in. miał świadomość istnienia kabli do urządzenia w pojeździe k. 49 i rodzaju elementów, z których jeden przyniósł k. 100 w czasie kontroli, jak wynika z zeznań świadka funkcjonariusza Policji) godził się na to, w myśl art. 6 § 1 kw. W przypadku pierwszego z zarzuczonych mu czynów obwiniony świadomie przekroczył dopuszczalną prędkość, w przypadku drugiego z zarzuczonych mu czynów, wiedział o konieczności sygnalizacji zmiany pasa ruchu kierunkowskazem, zaś w przypadku trzeciego z zarzuczonych mu czynów wiedział, że przewożenie w kierowanym pojeździe urządzenia informującego o działaniu sprzętu kontrolno-pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego, które znajdowało się w stanie wskazującym na gotowość do użycia jest zabronione.

Odnosnie wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę okoliczności wskazane w art. 33 § 1 i 2 kw. Wymierzając obwinionemu karę grzywny, Sąd baczyl by dolegliwość tej kary była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oraz wziął pod uwagę jej cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także dyrektywę prewencji generalnej w zakresie kształtowania świadomości społecznej. Sąd doszedł do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości wykroczenia polegające na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości jest średni, z uwagi na wartość 27 km/h o jaką prędkość ta została przekroczona. W zakresie wykroczenia polegającego na niesygnalizowaniu zmiany pasa ruchu kierunkowskazem, Sąd ocenił, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu nie jest wysoki, obwiniony w sposób zawiniony wyczerpał znamiona tego wykroczenia, lecz okolicznością istotnie łagodzącą jest to, że zmieniał pas w warunkach zbliżania się z większą prędkością nieoznakowanego radiowozu, co mogło wpłynąć stresująco na obwinionego, który mógł w tym momencie dążyć do zwolnienia lewego pasa (zwrócił na to uwagę biegły w opinii k. 160), choć nie jest to okoliczność wyłączająca obowiązek uruchomienia kierunkowskazu, zwłaszcza, że sam obwiniony poruszał się również z dużą prędkością. Szkodliwość społeczna wykroczenia zarzucanego obwinionemu w pkt 3, jest wysoka, z uwagi na przewożenie w stanie wskazującym na gotowość do użycia – urządzenia które działanie może godzić w prawidłowe wykonywanie czynności kontrolnych w ruchu drogowym. Obwiniony swym zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia polegającego na przewożeniu takiego urządzenia, nie zaś -używania takiego urządzenia. Karalne jest już samo przewożenie takiego urządzenia – w stanie gotowości do użycia.

W konsekwencji, na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw Sąd wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 700 złotych. W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny w kwocie 700 złotych jest współmierna do stopnia zawinienia, jak i społecznej szkodliwości każdego z czynów, z uwzględnieniem okoliczności łagodzących. Sąd ocenił, że wymierzona obwinionemu kara będzie odpowiednią dolegliwością dla obwinionego, przez co oddziała na obwinionego wychowawczo, co sprzyjać będzie przestrzeganiu przez niego porządku prawnego w przyszłości. W ocenie Sądu kara orzeczona wobec obwinionego spełni swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, ugruntowując słuszne społeczne przekonanie, że sprawcy wykroczeń drogowych muszą liczyć się z odpowiednimi konsekwencjami swoich niezgodnych z prawem zachowań.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości

zryczałowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 70 zł, stanowiącą równowartość 10 % orzeczonej kary grzywny oraz obciążył obwinionego wydatkami poniesionymi w toku postępowania przez Skarb Państwa w łącznej kwocie 708,46 zł, na które złożyły się koszty: 608,46 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego J. K. oraz zryczałowane wydatki w wysokości 100 złotych.